

'שלח לך אנשים'

רגע לפני שילוח או יציאה למשימה חדשה

במדבר פרק יג

א ויִדְבֶּר ה', אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. **ב** שְׁלַח-לְךָ אַנְשִׁים, וַיֵּתְרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן, אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן, לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אַבְתִּינִי, תִּשְׁלָחוּ--כָּל, נָשִׂיא בָהֶם. **ג** וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאֲרֹן, עַל-פִּי ה': כָּלֶם אַנְשִׁים, רָאשֵׁי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל הֵמָּה. **טז** אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר-שָׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת-הָאָרֶץ; וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן-נּוּן, יְהוֹשֻׁעַ. **יז** וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה, לְתוֹר אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן; וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם, עֲלוּ זֶה בְּנִגְב, וְעֲלִיתֶם, אֶת-הַהָר. **יח** וַרְאִיתֶם אֶת-הָאָרֶץ, מִה-הוּא; וְאֶת-הָעָם, הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ--הַחֲזָק הוּא הַרְפָּה, הַמְעֻט הוּא אִם-רָב. **יט** וּמִה הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-הוּא יֹשֵׁב בָּהּ--הַטּוֹבָה הוּא, אִם-רָעָה; וּמִה הָעָרִים, אֲשֶׁר-הוּא יֹשֵׁב בָּהֶנָּה--הַבְּמִחְנִים, אִם בְּמִבְצָרִים. **כ** וּמִה הָאָרֶץ הַשְׂמֵנָה הוּא אִם-רְזָח, הַיֹּשֵׁב בָּהּ עֵץ אִם-אִין, וְהַתְּחִזְקוֹתֶם, וְלִקְחֹתֶם מִפְּרִי הָאָרֶץ; וְהִזְמִים--יְמִי, בְּכּוֹרֵי עֲנָבִים. **כא** וַיַּעֲלוּ, וַיֵּתְרוּ אֶת-הָאָרֶץ, מִמִּדְבַּר צֹן עַד-רְחֹב, לְבֹא חֲמַת. ... **כה** וַיָּשֻׁבוּ, מִתּוֹר הָאָרֶץ, מִסָּעַ, אַרְבָּעִים יוֹם. **כו** וַיָּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-כָּל-עֵדֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, אֶל-מִדְבַּר פָּאֲרֹן--קִדְשָׁה; וַיָּשִׁיבוּ אֹתָם דָּבָר וְאֶת-כָּל-הַעֲדָה, וַיֹּרְאוּם אֶת-פְּרִי הָאָרֶץ. **כז** וַיִּסְפְּרוּ-לוֹ, וַיֹּאמְרוּ, בָּאֲנֹנִי, אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּנוּ; וְגַם זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ, הוּא--וְזֶה-פְּרִיָּהּ. **כח** אֲפָס כִּי-עַז הָעָם, הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ; וְהָעָרִים, בְּצֻרוֹת גְּדֹלֶת מְאֹד, וְגַם-יְלָדֵי הָעֵנָק, רָאִינוּ שָׁם. **כט** עָמַלְק יֹשֵׁב, בָּאָרֶץ הַנֶּגֶב; וְהַחֲתִי וְהַיְבוּסִי וְהָאֱמֹרִי, יֹשֵׁב בְּהָר, וְהַכְּנַעֲנִי יֹשֵׁב עַל-הַיָּם, וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן. **ל** וַיִּהְיֶה כָּלֵב אֶת-הָעָם, אֶל-מֹשֶׁה; וַיֹּאמֶר, עֲלֵה נַעֲלֶה וַיִּרְשְׁנוּ אֹתָהּ--כִּי-יָכוֹל נוֹכַח, לָהּ. **לא** וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-עָלוּ עִמּוֹ, אָמְרוּ, לֹא נוֹכַח, לַעֲלֹת אֶל-הָעָם: כִּי-חֲזָק הוּא, מִמָּנוּ. **לב** וַיִּצִּיאוּ דְבַת הָאָרֶץ, אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ, אָרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא, וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ, אַנְשֵׁי מְדוּתִים. **לג** וְשָׁם רָאִינוּ, אֶת-הַנְּפִילִים בְּנֵי עָנָק--מִן-הַנְּפִלִים; וְנָהִי בְּעֵינֵינוּ כַּחַגְבִּים, וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם.

דברים פרק א

כב וַתִּקְרְבוּן אֵלַי, כָּלְכֶם, וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלַח אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ, וַיַּחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ; וַיָּשֻׁבוּ אֹתָנוּ, דָּבָר--אֶת-הַדָּרָךְ אֲשֶׁר נַעֲלֶה-בָּהּ, וְאֶת הָעָרִים אֲשֶׁר נָבֵא אֱלֹהֵינוּ. **כג** וַיִּיטֹב בְּעֵינֵי, הַדָּבָר; וַאֲקַח מִכֶּם שְׁנַיִם עֹשֶׂר אַנְשִׁים, אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְט. **כד** וַיָּפְנוּ וַיַּעֲלוּ הַהָרָה, וַיָּבֹאוּ עַד-נֶחַל אֲשַׁפֵּל; וַיַּרְגְּלוּ, אֹתָהּ. **כה** וַיִּקְחוּ בְּיָדָם מִפְּרִי הָאָרֶץ, וַיֹּרְדּוּ אֵלֵינוּ; וַיָּשֻׁבוּ אֹתָנוּ דָּבָר, וַיֹּאמְרוּ, טוֹבָה הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-ה' אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ. **כו** וְלֹא אָבִיתֶם, לַעֲלֹת; וַתִּמְרוּ, אֶת-פִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם. **כז** וַתִּרְגְּנוּ בְּאֵהָלֵיכֶם, וַתֹּאמְרוּ, בְּשִׁנְאָת ה' אֹתָנוּ, הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם--לְתֵת אֹתָנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי, לְהַשְׁמִידָנוּ. **כח** אָנָּה אֲנַחְנוּ עַלְמִים, אַחֲנוּ הַמִּסּוּ אֶת-לִבְבָנוּ לֵאמֹר עִם גְּדוֹל וָרֶם מִמָּנוּ, עָרִים גְּדֹלֹת וּבְצֻרוֹת, בְּשָׂמַיִם; וְגַם-בְּנֵי עָנָקִים, רָאִינוּ שָׁם. **כט** וַאֲמַר, אֲלֵכֶם: לֹא-תַעֲרֹצוּן וְלֹא-תִירְאוּ, מֵהֶם. **ל** ה' אֱלֹהֵיכֶם הֵחֵלֵף לְפָנֵיכֶם, הוּא יִלָּחֶם לָכֶם: כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֹתְכֶם, בְּמִצְרַיִם--לְעֵינֵיכֶם.

על הילדים-

"ואז

ביקשה אישה אשר תינוק בחיקה

ספר לנו על הילדים

ויען ויאמר:

ילדיכם אינם ילדיכם

כי פרי געגועי חיים אל עצמם:

באים המה דרככם אך לא מכם,

חיים עצמכם אך אינם שיכים לכם.

תנו לילדיכם את אהבתכם אך לא את מחשבותיכם,

כי להם הגיגיהם.

גופם ישפן בבתים, אך לא נשמתם

כי נשמתם מסתופפת בבית המחר-

שם לא תוכלו לבוא אף בחלומותיכם.

אפשר לכם לחפץ להיות פמותם אך אל לכם לעשותם פמותכם,

כי החיים פניהם קדימה לא אחר, והם לא יתפקדו על האתמול.

אתם הקשת ממנה כחצי חיים, ילדיכם שלוחים:

הקשת מבחין בשובל על פני נתיב הנצח,

ברצותו כופף קשתכם למען חציו הנורים למרחקים-

התרצו לידיו המותחות קשתכם,

כי אוהב הוא את החצים במעופם

גם את הקשתות הנענות לידו".

(מתוך ג'ובראן חליל ג'ובראן)

מעברים והתפתחויות/ חגבים או...

אנו דומים לא מעט לסרטן. בעל-חיים זה גדל תוך שהוא מפתח שורה של

שריונות קשים המגנים עליו, ומשיר אותם מעליו בזה אחר זה.

בכל פעם שהוא גדל ומתרחב מבפנים, הוא מוכרח להיפטר מהשריון המגביל

אותו. תקופת-מה הוא נותר עירום ופגיע, עד שגדל שריון חדש ומחליף את

קודמו. גם אנו חייבים להשיר מעלינו שריון-מגן בעת שאנו עוברים משלב אחד

בתהליך הגידול האנושי למשנהו.

גם אנו נשארים תקופת -מה עירומים ופגיעים – ועם זאת תופחים וגדלים,

ומסוגלים להתפשט בכיוונים שלא ידענום לפני.

(גייל שיהי, מעברים)